

CORABIA CU VISE

Tu ai spus, Doamne,
Să construiesc o corabie
Din pildele Tale,
Dar cum să fac lucrul acesta -
înțelepciunea nu îmi e de-ajuns,
N-am pătruns toate tainele
întrupării
Și nici gândul nu Te poate măsura
în toate dimensiunile.
Sunt sărac în pricepere
Mâinile nu au desăvârșit nimic
Până acum.
Giuvaerurile pe care le-am purtat
Au fost făcute de alții
Și casa care-mi adăpostește sufletul
Nu are destulă lumină.
Vino Tu pe pământ cu oastea Ta de îngeri
Să locuim puțin împreună
Să Te văd
Atunci când îți vorbesc,
Să-mi potrivești glasul

00

I

o

o

►t

s-

►d >-d 00

p> « P

a _ C

pe

p

► — N p P<

ri **3** g p<

P

3 P<

2- 3

2 ⁿi-j p g" o"

cn O

P^ O

o

Cu

o

0 **O**

13 P<

CA

cr

<**D**

N

i-i a £

P SI

< « pi

<* **Pu** p,

o P

P B

N <T p< P

oo tn o Z'tfi <«

P O ■

C P o p

^c 2 » 3

S<n ti B P ff. 13 tf, --OO £< B'

g; p

11 "CO

« g

C-H-.

o*-£ o 5

m p

p

c/a P

cn P CD

P

I—(>

a P

o <n cn «-*■

o

p

N I

a

a o

^_*

cn

O

3' a _«

O o P

3

a

a a

CTQ P<

Oi?

cn 13

C

S. <T>

a o a

K

o

p<

l-t <D !-*

P l₋.

-S- 55 cî

P

« CfQ g

3. Pu3,

& °> pu

° a o

»>< S P

•a & &

a

Pu

p<

*d o 2 > a n

P 3. p

IV

a. a* 2

a

B a 3 a

5 pe

r a'

Cu

p P

cn ■ 13

o a

t₃ m p<

1-+)

p^ o

o

o

1-1

8-

³ 5

o o.

o-.a?

O ►*■

|— O

g a"

Cu ^{rt}p<

**fr~*

ÎNĂLȚARE

Tot mai ades se-așează-n mine crucea îmi umple golul născut
în zorii zilei în fiecare clipă dor cuiele bătute în mâini și în
picioare Și nu e nimeni să măsoare Cereasca Ta făptură
Născută printre noi.

Ești Legea mai presus de lege Instanța Ta s-a reunit în ceruri
Din dreapta Tatălui, în robă de mătasă, Mai slobozești lumină
către noi.

Eu Te aștept lângă piciorul crucii Pe care ai lăsat-o nu demult
Să o-mbrăcăm cu trupul nostru Și s-o stropim cu lacrimi
cuminți.

Mai vino pentru mine-o dată Nu ca judecător de rele Căci
trupul mi-este slab

11

Zilele grele

Vino de grabă ca fratele mai mare Ia-mi crucea din lăuntru
înalță-mă la soare.

12

PRIMA TREAPTĂ

De lacăte e firea străjuită

Cu grinzi de fier

E prinsă toată casa

Mult doare întunericul de-afară

Și așteptarea-n rădăcini e prinsă.

Eu am crezut

Când Binevoitorul
A spus că are-o lacrimă
Și pentru mine
Și o aștept
Ca nimeni altul
Să-mi stingă setea
Și să mă sloboadă
Din închisoarea casei
În care-ncet
Doar inima mai bate.
Mă zvârcolesc încerc să mă ridic Dar locul este strâmt

3

CD

o

ud

est f» **o**

o

d

O

O > ^

3 O 3 co »=<

_ o 3 2^-

ța O 3. 3, ța

W O W M

pi fi ti

3 5' 5? 5

rf- o. q g.

"H- 3

"O

fo i ^

CD ca CD

& ' '

o'

CD

P-

O

g

1-1

h^ VW Jij vi»

_ B- K> 65

3 O p3< •" fac

CB ,_,» i

a=<

toc ■ O

M fac

) d d d d d d Alun d

c1 d d d d d d 3

r, d d d d d d 3

- d d d d d d 3

r PCCt 351

^ MD a ^ _

- c C

d d d d d d d

d d d d d d d

d d d d d d d

d d d d d d d

d d d d d d d

d d d d d d d

33 o d d d d d j

C C a c

D o

^ i-

- I

d d d d d d d

d d d d d d d

d d d d d d d

d d d d d d d

&

NOAPTEA DE VIS

Mergeam împreună pe-un drum al nimănui

Sub tălpi scârțâiau pietre

În neorânduială

Șirul era lung, ca o procesiune

Oameni tăcuți mergeau spre Betleem

Să li se dea un număr

De inventar ceresc.

Prea mulți se strânseseră acolo Prea strâmt devenise orașul

Nici loc pentru rugă nu este Și nici de odihnă Odăi nu mai sunt.

Lângă un loc de tăcută poveste Ne cuibărim amândoi în nesomn Lumina venea dintr-un cer obosit Tot mai puțină Dar plină de vise.

Încet, dinspre marginea lumii,

O stea se ridică

În flăcări pe cer

Și toată suflarea din somn se trezește

În cântec de slavă

Și tainic mister.

Pământul ne pare totuna cu cerul

Păcatele lumii

S-au strâns într-un snop.

Pe umeri cresc aripi

Din aripi cerești

Toți suntem unul și unul sunt toți

Din griji ne desprindem

De teamă uităm

Doar amintirea cuvintelor Tale

Răsare din chip

Peste-al nopții eter.

Aici, lângă noi, se va naște din taină,

Cum spus-ai demult în Eden,
Un prunc fără număr
în cărți omenești
Ca dar de Crăciun pentru noi.
Tu nu ai nici număr, nici nume
Ești unul în noi visătorul
De aceea când greul ne-mpinge la rău
Te naști încă o dată și mori
în ieslea din noi
Ca Mântuitorul.

IERTARE

Sunt, iată, stâlp în fața judecății
Văd tronul de îngeri
Printre lumini de stele
Se-aude și Tatăl
Venit să se-așeze
în dreptul meu - nătâng rătăcitor.
Sunt candidat la marea-mpărăție înscris pe lista virtuților
pierdute Isuse, nu mă lăsa să-nfrunt tăria În ceruri singur nu
pot să mă prezint.
Mi-e inima beteagă Cuvintele-s legate Când știu că viața toată
E plină de păcate.
îmbrățișează-mă de-a-ntregul Mi-e frig de-atâta-mpărăție
Oprește o clipă aripile toate.

18

Lumina ce plutește-n ceruri îmi strânge trupul peste poate Tu
care-ai stat cu mine-alături De-atâtea ori când Te-am strigat
Mărturisește-I Tatălui din ceruri Că niciodată nu Te-am
alungat La crucea grea de la Golgota Și eu am plâns
îndelungat.

INDURARE

Câte chinuri toate
Am plâns din poverile lumii

Le-am adunat în sacul
Ce-1 port în spinare
Sunt cocoșat de gânduri
Sunt plin de bube rele
Ascult pe fiecare
Și mă topesc ca prundul
Luat de apa mării.

în cleștele-ndurării Mă prinde-acum. în sete ca pe-o apă Mă
soarbe și m-alină Și spune-mi că în brațe De mă vei strânge
tare Povara o vei frânge Ca pâinea fără sare Cu lacrima din
ochiu-Ți Vei șterge orice vină.

20

21

DE DRAGUL TAU

DAR

Lui P.A.

De dragul tău cocorii au venit Și-a înflorit în toate primăvara
Doamne, mi-ai dat tot ce puteai să-mi dai pe pământ: Visul,
credința și ideea că sunt.

De dragul tău se coace bobu-n spic Și pâinea crește mirosind
în vatră

De dragul tău adie vântul serii

Și toamna curge-n taină printre noi

De dragul tău a nins întâia oară Cu fulgi strălucitori în miezul
noptii

De dragul tău iubirea e deplină Vremelnicia vieții o umpli de
lumină.

22

23

CONTEMPLARE

Zbor rotunjit pe marginea lumii
în fiecare zi-1 petrec
Și-1 cânt
Zbor rătăcit adie lin pământul
Zadarnic mă frământ
Departe e cuvântul
Las masa plină de bucate Aștept să cânte noaptea peste ele
Două pahare de vin domnesc Și două pâini de azimă fierbinte
Pe-un colț de masă două rodii coapte Să vii și să cinăm,
Părinte
Ți-e drumul neștiut până la mine L-ai rătăcit sau încă nu sunt
vrednic Nu-i casa mea destul de primitoare Și hainele nu-s
chiar de sărbători.
M-am străduit, dar poate nu-i de-ajuns Să Te primesc în casa
mea săracă
N-am reușit să fac dm ea un templu
Plăcerilor divine așteptate
Mă lasă, totuși, printre vechi ruine
Cu ochiul meu lumină de hotar
Să Te descopăr, să mă întregesc
Cu tot ce-i rău în mine
Și pururi îngeresc

24

MARGINE DE STEA

Cînd vei veni pe pământ Peste toate măririle lumii înconjurat
de lumină Călcînd peste pietre Mulți vor striga Vor vorbi
despre ei Despre faptele bune Despre joc de idei In cetăți Te
vor duce De ei construite Pe dale frumos șlefuite Vor pune
coroane de flori Să calci peste ele Și-n joc de-amăgiri Să
ajungă la Tine.
Tu, Doamne, să nu pleci urechea Să nu pui piciorul Nici
ochiul în fugă Să nu le cuprindă.
Coboară o treaptă mai jos

De cetate
în catacombe strâmte
Odăi nemăsurate
Pline de slava celor
Ce Te-așteaptă
în șiruri lungi
Spre marea Ta cinstire
Cuminți și-ndatorați de Tine
N-au vorbe-ndeajuns să Te măsoare
Nici timp cât ar voi să Te slăvească
Și dacă ai venit
Pământul să-1 cutreieri
Să seceri grâul bun
Să strângi toată recolta
Vezi, că-ntr-un colț,
La dreapta Ta
M-am cuibărit și eu
Pe-o margine de stea
26

ESTERA

în luna Tebet mai frumos ca oricând ți-era dansul Trupul tău s-a-
mplinit cu miros de mirozne
Sfiicios saltă sânii rodii mici, pârguite Când pe dale de pietre
pasul mic potrivești
Ești înaltă la trup, ești plăcută la chip Gândul bine îl fereci,
neamul tău să-1 ascunzi
Sfiicioasă pleci ochii, de taină te-nvălui Când mâna se-ntinde
spre sceptrul domnesc
Plăcerea e-n urmă, nu cauți mărire La rege când intri, nu
tronul poștești
Joci rol într-o piesă, aleasă regină
Să-ti scoți din robie neamul tău fără vină

31

SCURT POPAS

v . ■ f

V<w aştepta sa faci în dreptul meu Un scurt popas Cât să mă
iei cu Tine.

Nu mă mai satur Doamne, să Te caut Prin cele mai năstrușnice
cotloane Când Te găsesc, dispari ca o nălucă Și viața-mi
searbădă rămâne De atâtea ori în strălucirea-Ți vie Si-n vorba
Ta m-am cunoscut Și tot de-atâtea ori pierdut-am mersul
Cărării care iese din pustie.

Am doar un gând ce vrednic se născu

Din firea mea colindătoare

Să mă așez la margine de drum

Și să mă cauți, Doamne, Tu pe mine.

N-am să m-ascund

Vezi bine, am promis,

Privirile atâtea câte-au mai rămas

Am să le strâng

în far la malul lumii

Cu mine trup bătrân

Și aplecat de ani.

32

33

INVITAȚIE

E mică lauda mea, Doamne, Și strânsă în cuvinte omenești N-
am pentru Tine altă definire Decât prin ce mă înconjoară Și
trăiesc.

Am masa mea La masă Te poftesc Mâncarea nu-i bogată N-
am vin împăralesc Pentru dulcirea firii Sunt doar câteva pere
Și doi-trei struguri mari Crescuți dintr-o minune în fața casei
mele

Te aștept.

Pe scaunul din dreapta mesei

E locul Tău.
Așează-Te pe el
Nu socoti că vrednicia-mi este strâmtă

34

Că n-am destulă carte
Pricepere la vorbă
Așa cum sunt
Vreau să mă știu cu Tine
De nu sunt vrednic la cer să mă ridic
Coboară-Te la mine
Cu brațele deschise.
Nu-ți fie teamă,
O să încap
Că sunt așa de mică!

CUIB DE VIS

De-atâtea ori plecat-ai Stingher în ceruri, Tată Când ostenit de
drumuri La mine ai venit De-atâtea ori pe Fiul L-ai răsucit prin
lume Să strângă lângă ceruri Povara lumii toată
Minuni să faci nu-i lesne Îți este greu și Ție ? Tiparul ce-ai
croit Din depărtate vremi în chip și în iubire Nu-Ți seamănă
întocmai

Te-ai risipit din ceruri în rod bogat de vise Și-ai împânzit
pământul Cu-odăjdii verzi și fluturi Te ascunzi în toate cele
Ca mierea în albine în ape limpezi curge Privirea Ta spre mine

NĂDEJDEA ÎMPLINIRII

Aștepți în asfințire
Când drumurile-mi strâng
Ți-n colțul de odaie
Pe piatră să pun capul
Un semn venit din ceruri
Să-1 recunosc,
Să-1 strâng
Cuib cald

împădurit de vis
Cu care să ajung
La Tine-n paradis

Pași mășurați se potrivesc agale Printre alei prea strâmte Ce
duc înspre morminte Cernite fețe cu uscate lacrimi. Pătrunde
gândul Sub un morman de pietre Iubire sau durere Nimic nu
mai răspunde Chemării din afară Răscolitoare unde.

Din razele de soare Ce joacă lângă cruce Se bucură în voie
Strălucitoare flori Ca singur semn că viața Dintre mormânt și
noi Lipsită e de spaima De neguri ori strigoi.

Dacă în gheara morții

40

41

Ca oase suntem prinși Și-o clipă pare viața Dintre mormânt și
noi Cu duh să ne cuprindem Vremelnicia trudă Și să sperăm
că-n timpuri De biblice cuvinte Ne întâlnim cu toții în vremuri
de apoi.

INOCENTĂ

Frumos ca o visare Nălucă din povești Sătul de necuprinsul
Cerescului Eden Din plictiseala vremii Trecută în cântări I s-a
desprins de bine Un ochi de pe pământ.

în tainică visare Cu pasul potrivit Văzu mergând pe rouă Un
chip frumos de fată Jucându-se cu timpul Slăvind veșnicul
Tată.

Risipitor cu sine Și-mbujorat la față Angelica făptură Din nor
alcătuită își puse solzi albaștri

42

43

Și aripi de rubine Târându-se prin iarbă în șarpe și măr dulce
Pe dată se făcu.

Au curs râuri de vorbe Ademenire-n șoapte. Cerul stătea la
pândă. Arhanghelii tresar Când fata-n trup și viață Mușcă din

mărul dulce înveșmântat în ceață.

De-atunci întruna plânge Tot cerul peste lumi Cresc meri pe
tot pământul Cu fruct ispititor Nimic nu mai e taină Și taina
este-n toate Când șarpele cu vremea E sub picior strivit Mirare
este-n fată Nu știe ce-a greșit.

44

RAZA LUMII

Erai ca pruncul nenăscut Fără păcate

Deși mergeai prin lume Și te pierdeai în ea Nici soarele, nici
luna Veghind asupra ta Nu-ți pătrundeau cuvântul De rugă
înspre cer

Cine putea să știe Cum te-mpletești în taină în dulcea ta
făptură Cu ziua-ntâi a lumii Când Domnul te-a gândit Ca
binecuvântarea-n trup Și născătoare de prunc Și de lumină

45

Os

r w

?a 3

3 p"

n>

3 w

3 °

a o

N

e

^ sa>

O 3

(T> Cu

° s

o

sa< s CfQ

ET K

p 3

B

fa

w pi g

Sa< fa<

Cu P

O "*"

o

P 3

§■ S?

n> ■"

3 °

^ p

>-)

p<

p> 3

Cu

a

tn a

l-t p

GA 'T-î

ta< ■-■

ta -»

o ""*

3 o

a »=<

a

OQ

Cu

o a cu •*< p p<

o o o

z

p>
a n
:
3
CU
N
66
-
p>
T3
3^ 0
a
FS"
<« 3
Ccu
o-■
3
· 2 1.
Cu
3
"O
a 3
3 S
cr P
0

oh
-
i
;
P3
c
r
"■
a-

1

C_v

DP

<

1

a-

c

«

,

am

N

P

m^c₁₁₁

O

Q

a

o

p

2ro

ST P p

s* a a

c³ s

a o o

■o V o

P(Pt *T3

O 3J

5 2'

S" » a

s- a g-

a I' S

O N 3-

SS" a •o

O

P
?i
p
P
00
p p
a
CfQ
a a
>-s P< >o
P< p>
T2\ 3
>
o
\ 1
&
o 9
2!

INDURARE

Neliniștit m-adie gândul
Că lumea noastră-i pe sfârșite
Și nu m-am pregătit de-ajuns, Stăpâne,
N-am numele înscris
în cartea vieții
Căci vrednic nu sunt,
Nu Te-am slăvit
Cum Te slăviră
în paginile lor poeții.
Tu tot mă știi
Cuvânt nepriceput
Sunt de la facerea zidirii
De n-am știut o slovă preamărită
Să scriu în versurile mele

Ascultă cu atenție tăcerea
La tronul Tău am pus-o cu iubire
Și Te gândesc, Te caut, Te amestesc
În toate lucrurile bune
Iar ființa mea nevrednică de Tine
Arde ca torța și renaște
Pe marginea speranței Ce de la Tine vine.
ȘI, TOTUȘI
În cartea vieții
Pe-o filă rătăcită
Îngălbenită, poate,
De timpul așteptării
Vezi de găsești un spațiu
Să-ncap și eu acolo
Mică pată
Cuprinsă-n marea Ta răsplată
Înconjurat ești, Doamne, în cerul Tău de stele Cu îngerii-n
vorbre Ani mulți ai petrecut David îți cântă-n șoaptă Un
psalm de pe pământ Iar eu privesc spre Tine Din locul meu
ascuns Făcând un semn cu mâna Și trimițând un gând.
N-ai trebuință, Doamne, Pământul unde sunt E prea departe-n
lume E sterp și vinovat Multă potrivnicie, Prea multă îndoială
Crescut-au peste țara Din care-abia-I plecat.
Și, totuși, amintește-Ți

50

51

Ui

r

CTQ

pe

oo o -c/a PC y —

sg¹ £T 5"

o P o

P

3'

0

3

P 0

p

o

► a »-*

c P

pe

P P< pT

S 3.

oo "00

p *fp*

S «

o ^" o

n Z w d > >00>0

" ? ^{tf}< « ■*f* T> g< r »

3 ^

pe p

3 «

r+ P

? 1

p P

ll

P

5'

pc

3 P

3 -o

o

o a- P

O CTP M PC
p'<
τ pc P t/l
pc >-s P O
P' 3 3 pe O P> K' _.

o *a ci

.ff p<

&. 2.

P -cn

p

P O

2 P PC

a 3

o o

INTEROGAȚIE ÎNGERULUI DE PAZĂ

Din tot ce fac

Oriunde merg

De unde mă întorc

Tu știi

Și mă citești ca nimeni altul.

E gândul meu ascuns? Îl vezi mai dinainte Când vreau lumina
s-o trimit Iscoditoare într-un loc Ești mai-nainte acolo ajuns Și
de cu grabă mă întâmpini.

Stai lângă mine mut și nevăzut

Nu-mi spui de bine

Nici de rău nimic

Îți simt suflarea doar,

Un scârțâit de toc aud

Semn că notezi în cartea judecății.

Dar ce notezi, e bine sau e rău

55

De ce nu mi Te-arăți

înaripat prieten

N-ai nici o vorbă să aduci?
Cel care te-a trimis la mine
'nainte de a mă fi născut
Ți-a spus ceva ce încă ții secret
Mă lași al nimănui
Sau mă păzești de mine? -
Fii bun, te rog, întoarce-te acolo
De unde vii, la cine te-a trimis
Si spune-I că știu tot
Prin Cel Vestit
La sânul Lui deja m-am cuibărit

DISTIH

Am cuprins lumina din soare în ochii mei
Și am plimbat-o prin parcuri, prin înfrunzitele alei

56

57

RUGĂMINTE

Dă-mi ochiul Tău, învățătorule,
Să văd prin el
Lumina lumii.

Dă-mi mâna Ta
Cu răni nevindecate
Să prind de colțuri
Cerul înstelat

Ca-ntr-o oglindă
Chipul să Ți-l văd.

Dă-mi vorba Ta-nțeleaptă

Să curgă-n valuri
în camera în care
Atât de des Te chem
Dă-mi tot ce-ai dat
Și n-ai dat nimănui:
Să beau din băutura

De pe cruce.

Far fă-mă pentru-a mărilor întinderi Pentru pustie Apă de băut

Trimite-mă colind în lume

Prin nesfârșite căi să hoinăresc

Iubirea Ta s-o spun

Cu voce tare

În cele patru vânturi ale lumii.

De-oi obosi de-atâta hărnicie

Ia-mă la Tine

În marea veșnicie.

62

SFÂNTA CINĂ

Tu ai chemat pe frați la sfântă taină într-o odaie, sus, știută
doar de Tine Ai spus să Te aștepte Preț de o rugă - două.

Printre măslinii copti nemărginit

Cărările le-ai luat cu Tine

Și vorbele meșteșugit croite

Pe toate din risipă

Le-ai adunat în traistă

Trup le-ai făcut și șoapte de iubire.

Le-ai pus pe masa gătită

Pentru cină

"Mâncați și beți, căci unul Mă va vinde".

Străin sunt printre voi

La ceas de seară

Tristețea din iubire mă cuprinde.

V-am strâns cu Mine în seara de pe urmă

63

Toți vă veți teme în ceasul judecății Și veți zbura ca păsările-n
stol De grabă peste marginea cetății

Însingurat și trist se frânge

Din veacul de-nceput

Și până azi

Din trupul Său mâncăm și noi
La Sfânta Cină
El cu iubire
Patima și-o plânge
CHEMARE

Sunt singur după gratiile lumii Păzind cu ochii depărtările
albastre Vino, oprește-mi risipirea, prea-ndurătorule, Mă
cheamă la ceruri, Mântuitorule
64

SCRISOARE CĂTRE TATĂL MEU

Am vești primite mai demult Prin mesager în fapt de noapte
Dar n-am citit Cuvântul Tău Pe drumuri călător M-am risipit
mereu.

Citesc acum veștile Tale
Când inima mă doare
Și pasul se-așează de odihnă.
Îmi scrii că plângi
Și că Ți-e dor de mine
Aștepti un semn
Dar vrednic sunt să-Ți dau
Când timpul ce-a trecut
E lung și fără noimă
De când n-am mai vorbit.
Îți scriu acum
Când inima mă doare
Când nu mai văd

66

Și trupul mi-e căzut
Vreau să m-ajuti
Să-mi spui că m-ai iertat
La cine-n taină pot să plâng

La cine pot s-ajung
Cu visul sfârâmat.
Dacă Ți-e dor
Și plângi că m-ai pierdut
Vino la mine, Tată,
în inima rănită
Fă-Ți loc
Știu că încapi
Strânge-mă-n brațe tare Nu mă lăsa să plec Acum când pe
pământul Cu gropi și mușuroaie Aflat-am (din scrisoare) C-ai
mai venit o dată Să-Ți vezi un fiu stingher.

RĂSPUNDE-MI DAR

Te chem atât de des la mine, Doamne, Și-Ți tulbur lumea-
nvățată pe de rost Dar ce să fac
La Tine este pace și e orânduială Doar câte-un înger mai saltă
uneori Prin fața măreției Tale.
Te chem din nou
Să-Ți spun povestea mea
Știu că ascuți orice năzdrăvănie
Și simți povara celor ce Te strigă
In inimi Te cobori cu bucurie.
Bat azi din nou la ușa Ta Răspunde-mi dar, îndurătorule, Tu
m-ai strigat pe nume Și n-am răspuns, e-adevărat.
Te chem din nou, mărite Domn, Nu Te mai las să pleci Sunt
singur

68

în visul meu m-am cuibărit demult Și inima am pus-o sub o
frunză Ce-a înverzit din crucea Ta Așează-Ți mâna peste mâna
mea S-o șterg când vei veni la mine Și toată ființa mea să se
prefacă în robul Tău, mărite Crist.

69

ÎNTRE PĂMÂNT ȘI CER

M-am născut din mare

Lumină albastră
Dar marea nu știe numele
Nu știe locul
Nici timpul
întâlnirii cu mine.
Ca un ceasornic Mă bate valul Malul se scutură Alungând
urmele.
Sunt străin și orb Peste toată întinderea Nimeni nu mă
cunoaște
Linia orizontului a trecut
Spre miezul pământului
Nu-i pasă
Că trupul obosit de atâta nemărginire
Vrea un strop de odihnă
La întâlnirea
Dintre cer și pământ.

73

TESTAMENTUL IUBIRII

Nu am fost martor La nașterea Ta pe pământ Eram doar un
nume Scris pe ultima pagină A Cărții Tale.
Nu am fost martor atunci De nimeni nu era nevoie Miracolul
se întâmpla oricum într-o zi nenumită Pentru că trebuia aflat
Și cernut prin cuvânt Adevărul.

Pe cer
O mână a ridicat
în slavă o stea
De hotar
între mărul poftit
Și omul prins în lanțul zădărniceii

74

Ziua nașterii Tale
Se va numi
împlinire în adevăr și uimire

Fiecare își va găsi un loc
în lacrimă
Urmele pașilor Tăi
Lăsați pe mare
Vor fi model pașilor noștri
Prin lume
Și cuvântul iubire
Testament
Pe coroana de spini.

75

JUDECATA TIMPULUI

Nu, nu vreau să îl fure lumina îl ascund sub pleoape Și-l las să
plutească Peste toate imaginile Strânse într-o singură viață
Cineva
Ascuns în visul meu de noapte
Mi-a strigat numele
Silabisindu-1, întorcându-1
Dinspre noapte, spre colțul zilei
Nu pot răspunde
Sunt prins
între cele două dimensiuni
Ale timpului:
Care a trecut
Și care a rămas
Amândouă dor
Și-mi pun o mulțime de întrebări:
Ce-am făcut
Dar mai ales
Ce voi face.
Găsesc un cuvânt
Scriș pe visul întrerupt
în ating, îl strâng cu putere în brațe
76

MĂSURA TIMPULUI

în direcția devenirii

Soarele atârână

O zi sus, una jos

Iar noaptea

își rostogolește luna

în casa mea

Și în casa ta,

Ca roata olarului

Pământul frământat

De jos în sus

De sus în jos

Doar inima

Așezată-ntr-un singur loc

Bate timpul

Fără măsură

De la facerea lumii

Prin abur

81

J

ARIPI NEPERECHE

M-am îmbolnăvit De patima zborului Și am întrebat La dreapta și la stânga Ce-aș putea face Să mă vindec.

în dreapta

M-am lovit de un copac

Desfrunzit

Mut

Sub lumina lumii.

în stânga

Nu aveam decât o aripă-albastră

Plânsă de singurătate.

Cum să mă vindec

Dacă toate întrebările

Dor

Si răspunsurile sunt cântate de vânt?

82

în dreapta lipsește Aripa desăvârșirii Nu poate crește Decât
într-o îmbrățișare De înger

Vindecă-mă, scapă-mă, înverzește pomul uscat Ia-mă în patria
zborului Dimineților tale Fără soare și fără lună în care
plutește lumina Pe o mare de aripi Nepereche.

83

MÂINILE SAREI

A fiecărei zile închinată celor din jur

Ia-ne cu tine

Prin timp și istorie

Arată-ne drumul

Spre împreună simțire

La nașterea Domnitorului lumii.

Doamnei Elena Petrescu

Mâinile tale

Sunt asemeni mâinilor Sarei,

Mărită Doamnă

Sporești

Lucrurile atinse

Și har ți-a dat Domnul

în iubire de aproapele tău.

Ești pretutindeni

îți masori timpul cu zorile

Când noaptea e pe-aproape

Și cuvântul rodește

La rădăcina plantelor

Din Edenul tău

Alungă-ți cu bucurie Truda de pe mâinile tale Și șterge-ți

sudoarea Cu brazda reavănă .

84

CURGEREA CLIPEI

S-a făcut de noapte la Tine, Doamne,
Și poate Te-ai culcat.

Ai lăsat aprinsă

Doar lumina ochiului Tău

Pentru întârziatăii cuvântului.

Trece o rază Printre razele lumii Nevoie de un amnar este La
aprinderea ei Nevoie de liniște este Pentru auzul ei.

Liniștea neliniștii noastre Se scurge încet Prin mișcătoarele
pământuri Ale zidirii.

Ai totul acolo Și somn și lumină Și inima mea

86

Prinsă-n reverul veșmântului Tău.

Clipa ce curge

Prin sufletul meu

încă mă ține-n mișcările lumii

Sirena mai cântă

Prin firele firii

Și somnul departe s-a dus.

în departele meu Nici somn, nici lumină nu este Doar aripa
unei bune speranțe aud Cum curge încet spre izvoarele lumii
Acolo

Spre coasta ce-ai rupt-o

Pentru zidirea-ndoielii

Mă-ndrept

Ca un drept și umil credincios

Al vremii

Din urmă.

87

00

00

0 > 3 3 <

3 °°

3' ■*'

CD

D. O

P'OQ

O pe £* rt

8- g g §< g ^D 3

fi

CD

S?

!»

S B

33

p

e

<P

>

3

r P

e

D

.

3

C

f

a

c

Pe

a.

3'

P

Q rt>

3 >-i ft> <-t n> ro

a- <»
 t¹ 3^p CTQ
 3
 3 ro &T3
 3* M
 8 3 3 5'
 &> Pe
 jac S.
 co pe pe
 3 pe
 O > 5' 3
 (0>
 (o 3
 S P-
 £L o pi ►-■
 12. 3
 o ?
 3 P
 * 3
 3 pe t» O
 3

REVENIRE

De frică toți Te caută, Părinte, Și spun banale vorbe de-
 nchinare îți caută-n biblioteci cu-nfrigurare O carte-a lor prin
 care-ai proorocit Că va veni sfârșitul lumii
 La modă sunt bisericile-nalte
 Și slujitori cu-odăjdii scumpe
 E de „bon ton" să faci și semnul crucii
 Lângă orfani, în public să te bucuri
 Pe tot pământul, în depărtate vetre
 De Nostradamus prevăzute-n urmă
 Cu multe secole, colindă zvonul
 Că la sfârșit de secol

Și mileniu
Vei coborî din ceruri
Cu mii de îngeri, cete
Se pregătesc discursuri Se spune despre Tine

91

Că nu mai rabzi mândria Nu vrei de noi să știi, Te-ai săturat
de-apururi De săbii și războaie De fratricid, de bice Sub care
fără milă Om pe alt om îndoiaie.

De tot fățarnicia e pusă pe tarabă

Tot mai prezent Crăciunul

Se-așează între noi

Cu haine scumpe și blănuri prețioase

Ne-mpodobim făptura de Tine modelată

Si nu vedem că trupul

Rămâne încă gol

Dar Tu vezi toate aceste Le știi și ne masori Zarva ce crește-n
lume Și teama c-ai să vii Nu Te înduioșează Și nu-Ți grăbește
pasul Vei coborî din ceruri Pe nor de catifea Când gloata nu
se-așteaptă Doar mica ceată-a Ta

92

APOCALIPSA ORAȘULUI

Sunt străzile ca niciodată-n veac

Un furnicar cu șchiopi, bătrâni și orbi

în colțuri de biserici zac

Copii, bărbați

Profesori fără ore

Evacuați din lume

Fără certificat.

Toți stau cu mâna-ntinsă și cerșesc

De foame spun,

Li s-a uscat stomacul

Cutii fără medicamente îi proptesc

Sau un talon de pensie mizeră.

Vezi lacrimi la bătrâni în ochi Copii ce nu știu să se joace Sunt
cuibăriți în colțuri De metrou.

E-un câmp de bătălie strada Voci stinse se ciocnesc

93

w a H

3 ~ • 0

Op> "-• 3 T3

o cu^

3 p< >-•

5 -H «

ff'O »

- 3 ST

6 Ș< 8

CD 3

^p s

5

p<

a a H

p n C « <2 "

30"

- "

0C

3V

(

g<c

. u

p

HC

/

3

3t c

e

e T
3

t 1

n

1-00

33

<

a<3

o£0

S

:

t 0

S 3

*

C 0

D 3

P

O o 2

CD 03< S?

Cu i T3

03 |I

M 03

CfQ

S' O)

cn

03C

2. O

2 6 CD 3

►— 0

03 3" Ef.

11 £5

03 2.

cr

3

1 «03 P

Z 2!

« 2. 5

cr- P g

3 0

5 g<

0

p<

a.

3 O

3

r-f O

O

3" CD p

2 O >

3 ^ O •cn 13 p

= 8 &

° ^3 3

0 12. 0

0 •-+> c*

P 0

P>° g.

O ci P<

—■ 0

3 a>

O £« t⁻¹

O P< P

►o

CD

3

O
3
3
T3 CD
>i o
cr P<
pe
O
CD O
O 3
a-
|
3" P 3 Cu
CD 3
3 ^3 3 03
Gr -vi
&< X'
i Cu
3 n> Cu
3 p
i-i ■« irt
r* P< 3-
p
(zi p
CD O
P<
I ^
<D O P<

RUGA ȘOMERULUI MODERN
Trec noii muncitori
De după optzecișinouă

Purtând lozinci și girofare
Tot gârboviți dar mult mai informați
Căci se hrănesc acum după
Programul Phare.
Stând în genunchi în fața libertății
Prin moarte câștigată nu de mult
Rostesc în ritmuri sacadate
O, Doamne, Tatăl nostru,
Dă-ne Tu o bucată de pâine
Din cele înmulțite de Tine
Și iartă-ne nouă greșelile noastre
Precum și noi iertăm greșelile lor
Nu ne lăsa pradă la câinii
Instalați în palatele durerilor noastre.
Vreme cu vreme se duce Vreme cu vreme se-ntoarce
97

îngerii lor coborâți din infern Ne-au pus pe spinare și cruce Și
lanțuri la mâini Și biruri cât *mi* mai putem duce.
Doamne, mai dă-ne și-o cană cu apă Și multă iubire, multă
iubire Pentru toate durerile Neliniștii noastre.
98

INIMA ORAȘULUI

Inima orașului
E-mbolnăvită de strigare
Pe străzi doar haine fără trupuri
Se plimbă, se roiesc
Dansează pe spinări în curcubee petici
De sub căciula neagră
împinsă către guler
Voci stinse, sugrumate
Cerșesc la o răscruce
O coajă dintr-o pâine
Sau un cuvânt uitat.

Orașul se întinde
Ca un tablou grotesc
Ca o grădină
Uitată de demult
În care cerșetorii
Țin loc de pomi și flori.
Deasupra e doar cerul întârziat pe lume
Din când în când mai plânge O lacrimă de nor Peste o cârjă -
două Peste o barbă ninsă Umplând o mână-ntinsă Spălând un
ochi Sau un obraz cutat.
Mă plimb pe străzi
Mirarea mă-nconjoară
De unde Doamne, atâtea oase albe
Atâtea piepturi golite de iubire.
Atâtea răni
Atâtea vestejire
Alerg îndurerat
Pe-ncrucișate străzi
Nu știu la care umbră
Să mă opresc întâi
Mi-e teamă
Ochii goliți de zarea albastră
Sau buzele topite să privesc.
În care dintre ei mă regăsesc Pe care frunte Domnul a plâns Și
s-a rugat.

100

DE ÎNCHIRIAT

Semn de întrebare Se mișcă-ncet bătrânii Pe străzi nepietruite
Alunecă-n amurg Blândă ninsoare toată Sub haina lor se
strânge Sub o lumină veche Se-așează de odihnă.
Trec în mirare anii înapoi
Copilăria-i mută și mult îndepărtată
N-au fost parcă nici tineri,

Nu se mai recunosc
 N-au mirosit o floare niciodată
 Dacă-au iubit Cine mai știe oare Timpul s-a așezat Pe trupul
 lor domol Lăsând doar cicatrice
 în trudnică visare.
 Trec semne e-ntrebare iar bătrânii Sfioși alunecă printre clădiri
 Respiră-ncet să nu-i acuze nimeni Că-s purtători de viruși Și
 cobe printre noi
 Trec tot mai greu bătrânii
 Spre ferecate-azile
 Goliți de amintiri
 Și nepereche.
 Vrea cineva un tată ori o mamă
 Ca să deschidă sau să-nchidă ușa?
 Grăbiți-vă, azilul îi împarte
 Că nu mai are bani nici pentru ceai
SODOMA ȘI GOMORA
 Frumos împerecheate Două cuvinte sună în danturi și petreceri
 Dezlănțuite nume Sodoma și Gomora împodobite-n straie Cu
 aur și argint Se despleteau cu veacul Se măsurau cu timpul în
 veșnicia-i toată Se cuprindea păcatul.
 Peste plăceri și cântec Palate și grădini Cu poduri suspendate
 Și cu miros de crini Un tunet întrerupe Și o făclie mare Jocul
 cu viața nopții în sunet de pahare

102

103

o

***xl oo TI *d**

o

3 CO

n

3 <

3

£5> o 3

” O

3 po<

co

ni o

po

g &

CB

< ”

2.3' o 3

O 3

o

~ o

&5<

3 P>

3 co

o.

c&

>3 PJ i-i «-+ CD

3'

CB

ST o

S0

2 ?

w>

3

a. CD

2 >

o &*

2. 3

C/3 ►>

o <

3 o><

<

P5C

N 3

w 3 *c\ ► a

Cu o

3' c

3 |3

09 «

O

a. o

3

CfQ

ro

3 >u

"■ CTC? pu> 3 »=<

o "*"■

° <S

03 o

a;

S"^ g > O O W -----o. - °

o

f0<

£• -^p S. B 5

cf

S2 o

3 O

§ &*■

5)> O "O

a < w<

g- P 3

3 3

*-■ 3

ST d

O

2.

8* 3'

09 co

CS

3

X

GLASUL POETULUI

Din ceruri noaptea Se prăvălea agale Pământul să-1 cuprindă
îmbrățișare sfântă Cu totul să pătrundă Misterios și tainic
Zidul cetății-n care Doar visul mai veghează
E visul singuratic Poetului de strajă Sărac aflat pe lume Cu lira
acordată Singur printre străinii înveșmântați în noapte Să-nalțe
o rugă toată Eternului său Tată.

107

_____;

PENTRU IUBIRE

A înghețat primăvara
în sertarele vremii
Și cari mănâncă din frumusețea
Florilor de cais.

Un strop, doi, trei,
Viața se prelinge
Spre uscăciunea pământului
Unde calcă
Și pasul săracului
Și pasul bogatului.

A înghețat primăvara In sertarele vremii Mirarea ne urcă pe
scară, La cer
Cerul acoperă Și pasul săracului Și pasul bogatului Spre
adânc.

108

În sertarele vremii
Primăvara își plânge mugurii
Neînfloriți.
Sub lumina trasoarelor morții
Copiii strigă după mirosul de lapte
Secat
În sânul mamelor îndoliate
A venit vremea
Să sângerăm
Pentru aproapele nostru
Așa cum făcut-a demult
Fratele nostru
Isus.

109

INTR-O CARTE
În fiecare zi mă caut
Prin toate ungherele
Pe unde
M-am risipit
Cu o zi înainte
O lună, un an ori o viață.
Mă chem și-mi răspund în ecou
Cu alt glas
Și nu mă recunoesc.
Alți ochi mă privesc
Albaștri ori verzi,
Străini și reci
Încolăcindu-mi cu privirea
Căutarea.
Lumina ochilor negri, străină,
Când cade
Peste glasul cântării

110

Alungă speanța, lumina Și bucuria.
Ar trebui să fii undeva într-un album de familie, cred, Ori
într-o carte.
Da, într-o carte,
Cu siguranță mă voi găsi acolo.
Mă strig
Și-mi răspunde,
Recunoscându-mă,
Nu eu,
Ci bunul Dumnezeu: ești aici.

111

CITADINĂ

O primăvară-n străie-ndoliate Se lasă greu peste oraș spre
seară Pe străzi întortochiate Câte-un copoac răsare Gol pușcă
de speranță Cu giulgiul atârând.
Către oraș spre seară Plecarăm amândoi Tu vezi cerul cu stele
Eu văd lacrimi pe străzi Tu simți miros de muguri Ce stau grei
să se spargă Eu văd o primăvară Ca pe-o fecioară-n doliu.
Mă strângi de mână parcă Mi-arăți o stea pe cer Ce blând ne
luminează întortochiate străzi.
Te trag mai departe Lângă-o fereastră mare Ți-arăt un ochi
de veghe Ce cade pe oraș Mă strângi în brațe tare Cu vorbe mă
alinți Cad peste mine-ntruna Tăcute și cuminți Afară noaptea-i
veche Și primăvara tristă Același cer mă doare Același cer te-
ncântă.

116

AȘTEPTÂND UN RĂSPUNS

Orfanilor revoluției din decembrie
De mână se plimbă orfanii
Alei desfrunzite întruna îi cheamă
Voi sunteți ai cui
Cine vă poartă de grijă
O ușă de casă în urmă se-nchide

Mai nimeni, cu toți ne uitară
Pe umeri zăpada prea grea se așează
Ne ducem cu dorul
Dor de colinde
Acolo, pe deal,
O lumină în cruce
Curge cu jale
Semn de-ntrebare.
Orfanii de vise cu teamă Un punct de sprijin așteaptă In marea
câmpie-a dreptății Prea greu cucerită.

117

Pădure de cruci se ridică Loc de iubire și jale Pentru orfanii
rămași să întrebe De ce, până unde și când.
Răspunsul se-nnoadă la colțuri Nu vine, nu cheamă, nu spune
E timp de-adevăr Dar nimeni nu-l spune Orfanii rămași cruce
Mai au încă timp să-nțeleagă Mai au încă lacrimi să plângă Și
dor să-și aștepte părinții.

118

CHEMAREA DIN URMĂ

Lui Eugen
Mai auzi tu,
Ulise al zilelor mele
Prea departe dus
Si ne-ntors
Mai vezi tu
Rana sângerândă
A zilelor
Pline de strigăt?
Mai simți Căldura mâinilor îndepărtate De pe fruntea ta
Arzând ca un rug în neliniște?
Mai cunoști Drumul de-ntors Spre laptele
Creșterii tale?
Te aștept să ieși cu tine

La apusul soarelui
Binecuvântările
Date de Isac
Cu ajutorul Rebecăi.

PESTE TIMP

Fiilor mei, Liviu și Eugen
Când pașii mei vor pieri Și-n urmă nu aflați Nici un castel de
piatră Ori clapă de clavir, Voi, fiii mei, La zid
Nu mă puneți Tot ce n-am făcut A răsărit prin voi.

120

121

FILĂ DE ISTORIE

Stau dincolo de marmorele
Albe
Eroii libertății în genunchi
Și-așteaptă înainte de Crăciun
Florile dalbe.

Un parastas
Și încă multe
S-au dus și se vor duce iară
Cu preoți fericiți, preafericiți
La capul lor
Cântându-le în dulce cor
Veșnica pomenire.
În pieptul rece
Doar gloanțele mai speră
Să reînvie
Și să decidă-acolo, sus, în cer,
Cine în locul cui să se așeze
Pe pieptul cui pământul să vegheze.

Dar până-atunci
Mai este de-așteptare

122

Istoria e lungă și-ncurcată
Au împărțit-o ca pe-un măr
În patru
Dându-i lui Țepeș ce nu i se cuvine
Lăsându-i lui Ștefan doar plozii.
Ce rost mai are înc-o jumătate
Mihai aproape nici nu mai există
Iar Marea fuge-oricum spre zări albastre.
Istoria e lungă, e-ncurcată
Și-o vorbă veche încă se sloboade
Din gândul celor ce mai speră:
Săracă și-ntristată ești, țară bogată.

ANOTIMP PLOIOS

Plouă întruna de la plecarea ta
Apă e peste tot
Ca la potopul lui Noe
Dincoace și dincolo de prag
Curg ștreășinile cu ură
Nebună
Și ochii mei picură apă cu spumă
Încât nu mai știu
Ce e de la Dumnezeu
Și ce e al meu
Nori ies prin coșul
În care demult n-a mai ars
Nici un lemn
Și tu, fiule, mă privești
Ca prin sticlă
Din singura poză
Ce mi-ai lăsat
Cu dulce și răvășit chip

124

POSTFAȚĂ

Poeta Eugenia Miulescu intră în lumea făuritorilor de stihuri cu volumul *Cetatea Făgăduinței* în anul 1981. Urmează volumele *Cântec de cină*, 1985, și *Posibila trecere*, 1993. În anul 1998, apărea al patrulea volum de versuri al Eugeniei Miulescu, *Timp fără istorie*. Întrebată atunci, cu ocazia lansării volumului, ce sentimente trăiește vizavi de acest eveniment, poeta a răspuns convingător de sincer: „Bucuria zilei de azi poate fi asemănată cu cea a nașterii unui copil; chiar așa, astăzi mi s-a născut un copil”.

Vara anului 2000 îi aduce al cincilea copil: *Apocalipsa orașului*.

Parafrazându-l pe Florin Lăiu, care aprecia volumul *Timp fără istorie* drept „culegere de poeme pentru urechea creștinului și pentru ochiul estetului”, putem spune că volumul de față se adresează „inimii creștinului” și „ochiului estetului”.

Sentimentul religios, atât de frecvent în lirica noastră, devine în poemele Eugeniei Miulescu dialog cotidian, tânguire duioasă, șoaptă caldă.

125

Poeta nu caută Divinul, ci îl proslăvește, nu-și pune întrebări legate de existența Divinității și nici nu se lamentează în gesturi de cuprindere a dimensiunilor Ei. Preocuparea intimă a poetei este „înălțarea” sufletului, a gândului, către acel loc tainic unde are loc întâlnirea sacră ce generează o binefăcătoare și fără egal bucurie. Chiar dacă drumul către acolo e greu și uneori aducător de neliniște, de eșecuri, poeta se încumetă să facă efortul pentru a atinge „prima treaptă”, conștientă că de aici „drumul e ușor”.

Mă zvârcolesc

încerc să mă ridic

Dar locul este strâmt

Și firea mă doboară,

Alunec iar în întuneric seara,

*Când mă ridic, tot seara umple locul.
Nu pot să-nmuguresc
Fără lumină
Și fără lacrima din cer promisă
In întregime ard
Fără cenușă
Puterile mă duc până la ușă
Genunchii tremurând
Se-ndreaptă-o clipă.
Suflarea Ta în Duh
O îndreaptă
Să mă ridice doar
Până la prima treaptă
A cerului plăpând
Din mine.*

126

De-acolo drumul e ușor Până la Tine. (Prima treaptă)

Lirica religioasă clasică și modernă ne-a familiarizat cu o multitudine de formule create pentru ilustrarea relației om-Dumnezeu. Eugenia Miulescu este preocupată de întărirea convingerii că relația cu Divinitatea este o trăire autentică. Ea a depășit faza căutărilor, a strigătului celui singur, și descoperă acum, în imagini lirice de o rară sensibilitate, modul de a gusta pe deplin din „fructul” părtășiei cu Tatăl:

*Am masa mea
La masă Te poftesc
Mâncarea nu-i bogată
N-am vin împărătesc
Pentru îndulcirea firii
Sunt câteva pere
Și doi-trei struguri mari
Crescuți dintr-o minune
In fața casei mele.*

*Te aștept.
Pe scaunul din dreapta mesei
E locul Tău.
Așază-Te pe el
Nu socoti că vrednicia-mi este strâmtă
Că n-am destulă carte
Pricepere la vorbă.
Așa cum sunt
Vreau să mă știu cu Tine*

127

*De nu sunt vrednic la cer să mă ridic
Cu buzele deschise.*

(Invitație)

Versurile impresionează și surprind în același timp prin simplitate, prin familiarismul gesturilor, prin rostirea blândă ce scoate la iveală o intimitate cultivată în timp, o relație ce nu mai are nevoie de ceremonii căutate.

*Vino pe pământ
Cu oastea de înger
Să locuim puțin împreună
Să Te văd
Atunci când Îți vorbesc,
Să-mi potrivești glasul
Când îți cânt
Imne de laudă.*

(Corabia de **vis**)

Cele mai multe dintre poeziile volumului răspândesc parfumul discret al confesiunii. Versul amplu te poartă pe tonuri de voit alint, ce se metamorfozează în dorința sinceră de intimitate, aceea stare capabilă să pregătească taina mărturisirii. Vorbele curg ușor, fără răbufniri, fără reproșuri, fără ocolișuri, fără incertitudini. Se creează astfel atmosfera ceasului tainic, în care sufletul cald al poetei intră în rezonanță cu lumile cerești.

(îndurare, înălțare, Margine de stea). Se face tot mai frecvent simțită nevoia de trăire reală în prezența Divinului, și aceste clipe să pregătească momentul veșnicei părtașii:

Voi aștepta să faci

128

în dreptul meu

Un scurt popas

Cât să mă iei cu Tine.

(Scurt popas)

Iminența momentului insuflă poetei încredere și atunci adună dorințele în mănunchi de rugă sinceră și modestă, ce amintește de vorbele tâlharului de pe cruce:

Și dacă ai venit

Pământul să-l cutreieri

Să seceri grâul bun

Să strângi recolta.

Vezi într-un colț

La dreapta Ta

M-am cuibărit și eu

Pe-o margine de stea.

(Margine de stea)

Tandrețea, sensibilitatea, gingășia sunt trăsăturile cele mai frecvente ale liricii feminine. Eugenia Miulescu cultivă pe lângă aceasta sentimentul evlaviei, al pioșeniei și al sfioșeniei la apropierea de Divinitate. Cu eleganță și venerație, cu reverență și profundă iubire, deschide „cămara” sufletului pentru a face loc Oaspetelui ceresc (Invitație, Dar de Moș Crăciun), pentru că prezența Lui printre noi e un prilej de sfântă sărbătoare.

Comunicarea cu învățătorul este directă, reală, deschisă, este un exercițiu ce o pregătește pentru „veșnicie” (Rugămintele).

Siguranța pe care o trăiește acum alături de El este marea dorință ce

revine mereu în versurile volumului. în finalul poeziei **îndurare**, această dorință sună a „cântec de lebadă”.

In cartea vieții

Pe-o filă rătăcită

îngălbenită, poate

De timpul așteptării

Vezi de găsești un spațiu

Să-ncap și eu acolo

Mică pată

Cuprinsă-n marea Ta răsplată.

Poeta trăiește intens fiecare pas în cunoașterea împăratului. Și pentru că înțelege perfect mesajul cerului, aproape că se ceartă cu „îngerul de pază”, căruia îi reproșează tăcerea.

Fii bun, te rog, întoarce-te acolo

De unde vii, la cine te-a trimis

Și spune-I că știi tot.

Prin „Cel Vestit”

La sânul Lui deja m-am cuibărit.

(Interogație îngerului de pază)

„Rugămintea” poetei este aceea de integrare totală a învățătorului în propria viață. Ea simte nevoia să perceapă lumea din perspectiva Lui. De aceea cere cu înfocare „ochiul Tău”, „mâna Ta”, „vorba Ta” și mai ales

Tot ce-ai dat

Și n-ai dat nimănui:

Să beau din băutura

De pe cruce

(Rugămintele),

pentru ca astfel să devină „far”, „apă de băut”, glas care

Iubirea Ta s-o spun

Cu voce tare

In cele patru vânturi ale lumii.

Finalul poeziei elimină pericolul alunecării în patetic:

De-oi obosi de-atâta hărnicie

Ia-mă la Tine

In mare veșnicie.

Dacă s-ar opri aici, linia volumului ar fi monotonă, însă unele poeme atrag atenția asupra unor lucruri grave care pot pune capăt comunicării. Motivul „scrisorii” frecvent în literatura noastră (vezi Lucian Blaga, Marin Sorescu, Nichita Stănescu) e un prilej de a semnaliza pericolul înstrăinării omului

(Scrisoare către Tatăl nostru).

îndepărtându-se de Cuvânt, omul modern are „șansa” pierderii legăturii cu Tatăl.

Versurile finale ale poemului amintit sunt gesturi lirice ce surprind prin emoția sugerată sau prin formule căutate, spectaculoase.

Suavă și inocentă, chemarea adresată Tatălui se aseamănă cu o rugă de copil.

Dacă Ți-e dor

Și plângi că m-ai pierdut Vină la mine, Tată,

In inima rănită

Fă-Ți loc Știu că încapi Strânge-mă-n brațe tare.

131

Există un aspect care ar putea „altera” relația dintre cei doi: depărtarea între „tronul de îngeri” și „viața plină de păcate”.

Teama ruperii legăturii conduce versul către meditație și confesiune. Dorul nestăpânit de a avea un loc în „împărăție” se metamorfozează în sinceră implorare. Experiențele autentice spulberă temerile cu privire la „lumina” ce „strânge trupul peste poate” și instalează încrederea în Mijlocitor.

Tu care-ai stat cu mine-alături

De-atâtea ori când Te-am strigat

Mărturisește-I Tatălui din ceruri

*Că niciodată nu Te-am alungat
La crucea grea de la Golgota
Și eu am plâns îndelungat.*

(Iertare)

Este prezentă aici o undă a „îndreptăririi” lui Iov, care, conștient de calitatea vieții trăite, înfruntă prietenii și rămâne neclintit în încrederea în „Răscumpărătorul” său.

Siguranța izbăvirii, a întâlnirii cu Cel Așteptat, nevoia de sprijin, de protecție, sunt materializate în gesturi dorite de alint; Ideea odihnei în brațele Divinului conturează laitmotivul volumului. De aceea construcțiile verbale cele mai frecvente sunt imperative precum: „mă prinde”, „mă soarbe”, „mă alină”, „îmbrățișează-mă”, „strânge-mă-n brațele Tale”, „așază-Ți mâna peste mâna mea”.

De asemenea, poeta manifestă o adevărată pasiune pentru verbul „a se cuibări”, cu toată gama paradigmei lui.

132

Surpriza lirică a emoției alintului izbucnește într-o rugă copilăros de sinceră.

Coboară-Te la mine

Cu brațele deschise

Nu-ți fie teamă

O să încap; s-așa de mică!

(Invitație)

Un element de o tulburătoare frumusețe este inversarea rolurilor în relația Creator-creatură. Dacă lirica interbelică, și nu numai, ne-a adus imagini grave, dramatice ale omului ce se află într-o permanentă și uneori chinuitoare și disperată căutare a Divinității (Arghezi, Blaga, Voiculescu) Eugenia Miulescu propune în poezia **Scurt popas** o răsturnare a planurilor. Este vorba, de fapt, de o așezare în ordine a lucrurilor, pentru că, din perspectiva poetului creștin, ea recunoaște în versuri simple, neincifrate, realitatea că

întotdeauna Divinul a pornit căutarea. Ca și ceilalți, poeta a pornit singură căutarea, dar a obosit curând și atunci a realizat că altceva trebuie să facă.

Am doar un gând ce vrednic se născu

Din firea mea colindătoare.

Eu mă așez la margine de drum

Și să mă cauți, Doamne, Tu pe mine.

Versurile vibrează de emoția schimbării de atitudine. De aceea, într-un gest de joc de copil, ea promite că va aștepta cuminte întâlnirea în lumină, pentru că întâlnirea înseamnă început de „vecie”.

133

N-am să m-ascund

Vezi bine, am promis.

Asigurarea „n-am să m-ascund” nu este o aluzie sau un împrumut de idei din versul arghezian, care descoperă un Dumnezeu ce se baricadează pentru a nu fi găsit, ci pur și simplu este gestul tandru al celui dispus să fie găsit, al celui pentru care așteptarea e sinonimă cu speranța de a fi împreună. În partea a II-a a volumului, Eugenia Miulescu abordează un subiect „fierbinte” - apocalipsa. De data aceasta, tonul devine ușor protestatar, căci autoarea își ia în serios rolul de poet-cetățean. Durerile și spasmele unei lumi muribunde sunt semnele ce anunță finalul.

Se pare că travaliul acestui sfârșit de lume este prelung și dureros, mai ales pentru cei ce au uitat de Stăpân și răsplată. Limbajul modern, actualizat, înregistrează durerile unei lumi în declin. Orașul, ca și la Bacovia, e perceput ca loc al mizeriei fizice și spirituale: șomeri, cerșetori, bătrâni de care nimeni nu mai are nevoie, muncitori istoviți, copii abandonați, azile „ferecate de sărăcie”. - iată câteva repere ale timpului de pe urmă. În acest capitol apare cunoscutul motiv al „Sodbmei și Gomorei” ca ilustrare pentru o lume întreagă.

Peste toate se înalță **Glasul poetului** ca o rugă pentru acest pământ, pentru că poeta este cetățeanul cu ochii deschiși, care nu poate trece prin viață fără a simți și a trăi alături de ei, frații din cetate.

134

Soluția salvării de focul nimicitor este oferită cu generozitate: iubirea de oameni, grija pentru cel de lângă tine.

Apelul repetat al poetei la cultivarea iubirii de semeni triumfă în metafora din finalul poeziei **Pentru iubire**.

Să sângerăm

Pentru aproapele nostru

Așa cum a făcut-o demult

Fratele nostru

Isus.

Neliniștea produsă de amurgul acestei lumi, în care primăverile „au înghețat”, iar timpul marchează implacabil trecerea noastră, este compensată de „gândul că numele ei e înregistrat în 'Cartea vieții'.”

Frecvențele adresări către Divinitate, abundența verbelor la imperativ și conjunctiv creează o atmosferă de rugă, de intimitate, de dialog sacru. Poeta a intrat în „clipa de grație” a comunicării cu „Tatăl”, comunicare ce pecetluiește sufletul cu liniște, armonie, echilibru.

Sinceră și tandră, sensibilă și profundă, poeta aduce și cu acest volum un strop de frumusețe și bucurie pentru cititorul confruntat cu o lume în care cu greu mai poți deosebi frumosul de urât și bucuria de lacrimă.

Elena Petrescu

135

COLECȚIA POESIS

Poeta Eugenia Miulescu intră în lumea făuritorilor de stihuri cu volumul *Cetatea Făgăduinței* în anul 1981. Urmează volumele *Cântec de cină*, 1985, și *Posibila trecere*, 1993.

în anul 1998, apărea al patrulea volum de versuri al Eugeniei Miulescu, *Timp fără istorie*. Întrebată atunci, cu ocazia lansării volumului, ce sentimente trăiește vizavi de acest eveniment, poeta a răspuns convingător de sincer: „Bucuria zilei de azi poate fi asemănată cu cea a nașterii unui copil; chiar așa, astăzi mi s-a născut un copil”.

Vara anului 2000 îi aduce al cincilea copil: *Apocalipsa orașului*.

Parafrazându-l pe Florin Lăiu, care aprecia volumul *Timp fără istorie* drept „culegere de poeme pentru urechea creștinului și pentru ochiul estetului”, putem spune că volumul de față se adie sează „inimii creștinului” și „ochiului estetului”.

Sinceră și tandră/sensibilă și profundă, poeta aduce și cu acest volum un strop de frumusețe și bucurie pentru cititorul confruntat cu o lume în care cu greu mai poți deosebi frumosul de urât și bucuria de lacrimă.

Elena Petrescu

ISBN 973-9484-35-2